

Hr. Delft saae bort med sit lumskeste Smil. Nu, da Forretningen var gjort, var Lejligheden kommen til at gengælde Obersten hans „Ørkenvandrer“.

„Ach — ja!“ sagde han og rystede paa sit lokkede Hoved. „Tiden har forändret sig. Nu er det de Unge, man alle Vegne raaber paa. De gamle, prøvede Kræfter skubbes tilside . . . ignoreres ganz und gar. Ungdommen har Ordet!“

„Hvad var det saa, De vilde sige mig?“ afbrød Obersten ham, pludselig utaalmodig og med Kommando i Stemmen.

„Det er et stort Frihavnsprojekt, der er paa Stablen. Af en helt ung Mand, ganske en Jüngling. Sidenius hedder han.“

„Naa — den Brøleabe!“ sagde Obersten. „Ham kender jeg tilfældigvis. Han har jo i sin Tid rendt os alle paa Dørene med det „Nationalværk“. — Folk er ganske vist bleven som tossede efter at komme af med deres Skillinger; men jeg tror dog ikke, at de Drengefantasier for Alvor vil friste Nogen.“

„Foretagendet er sikret, . . . hvad det pæknære angaar. Jeg veed det ganske bestemt.“

„Hvad siger De?“

„Sagen er i Orden. Man venter blot paa Lovgivningsmagts Sanktion. — Ja, det er, som Hr. Obersten siger. De danske Penge har Polkafeber for Tiden; de er begyndt at danse og kan ikke holde op igen, saalænge Musiken holdes gaaende. — Desuden, Hr. Sidenius har nok gode Forbindelser i Børsverdenen.“

Obersten var bleven stille. Han havde sænket sine knevelsbartformede Bryn, og det var, som om al Kindernes Frokostrødme blev suget ind af hans Øjne, der begyndte at gløde som en Tyrs.